

Европейският парламент се включва много интензивно в дискусията за реформи. При това той излага аргументи с много различен обхват. При всички инициативи ЕП се стреми да засили своята поли-тическа роля, да подобри ефективността на своите процедури и да проправи пътя за радикално разширяване на правомощията си. Наблюдават се три различни стратегии на парламента за реформи.

От една страна, парламентът продължава да се опитва чрез фиксиране на политически факти да постави основата за по-ната-тъшни претенции, без за това вече да са налице правни основания. Така през 1981 г. ЕП провежда дебат относно встъпването в длъжност на новата Комисия, без да притежава правомощия за това. В допълнение ЕП добавя от различните доклади за реформи малки и средни разширения на правомощията си и подобрения на своите позиции, които не предполагат изменения на договорите. С най-далеч стигащ обхват несъмнено е намерението да се изработи Европейска конституция.

На 14 септември 1981 г. парламентът приема решение, което съдържа принципите и ръководните насоки за изготвяне на една европейска конституция - ЕП говори за "договор за създаването на Европейския съюз". С тези свои действия ЕП мисли не на последно място и за самия себе си: за равностетката за своята работа през първия мандат, получен след преки избори, за оценката на избирателя през юни 1984 г. на вторите европейски избори. Конституцията като пси-хологически инструмент за укрепване на самочувствието на ЕП така директно би могла да се формулира целта на подобно начина-ние. Работата на ЕП през първия избирателен период показва една двойствена равностетка: неговите действия остават без ясен облик и без приоритети. В очите на гражданите ЕП остава все още непопулярен. Очевидна обаче е потребността да се демонстрира посилно политическо самосъзнание.

Няма съмнение в това, че Европа се нуждае от конституция. Правните норми нарастват лавинообразно; реформите се забавят; базисното съгласие между европейците се нуждае от препотвърждаване. Европейската конституция би могла да зададе основните ориентири и нейното приемане отново би създало пригледност на обединителния процес и би вградило новите политически акценти в правните основи на общността. По принцип инициативата за конституция на ЕП се съобразява с всички тези претенции. Европейският съюз трябва да образува "шапката" за ЕО, ЕВС и ЕПС. Европейският парламент, от своя страна, трябва да получи съществено разширени правомощия и като втора камара до Съвета на министрите да участва равноправно във всички законодателни начи-нания. За много от трансформациите в правомощията предложението предвижда гъвкав постепенен начин на действие. Договорът за образуването на Европейския съюз е приет от ЕП на 14 февруари 1984 г. с мнозинство от 237 гласа при 34 гласа против и 54 въздържали се.